

Diabetes nachtje.

En daar zitten we weer. Het was een super gezellige Familie avond. Met z'n allen op de bank "THE voice" kijken. Met chippies (keurig afgewogen). Gezellig zitten keuvelen over alle geweldige talenten die voorbij kwamen en de aankomende zanglessen van de meiden. Luuk zijn bg stond keurig toen hij naar bed ging. Nadat de kinderen op bed lagen begon voor papa en mama nog even een relaxt avondje televisie kijken. Tot dat wij zelf naar bed gingen en ik Luuk nog even ging controleren voor de nacht. Verdorie hij staat op 2.0! Alle alarmbellen gaan weer rinkelen, Ik ren als een gek naar beneden voor ranja, waarschuw ondertussen Marcel dat hij Luuk wakker moet maken. Ik voel mijn adrenaline pijl weer stijgen terwijl ik een flesje melk met ranja voor hem klaar maak. Ik hoor mijn eigen angst terwijl ik alle pogingen onderneem om rustig te blijven. Weer terug boven aangekomen is Luuk moeilijk wakker te krijgen, maar wij stoppen de fles in zijn mond en hij begint er gretig op te zuigen. Het lijkt wel of dit baby reflex is blijven hangen bij Luuk. Zolang hij diabetes heeft geven we hem 's avonds als hij te laag staat altijd een flesje melk. Wij hebben het idee dat ranja weer te snel uit zijn lijfje is en bij melk (dat is wat vetter) blijft het wat langer hangen. Of het allemaal ook zo is weet ik eigenlijk niet, we doen het gewoon al jaren zo. Terwijl hij zijn flesje krijgt kijk ik toe hoe mijn grote man weer als een kleine baby het flesje leeg drinkt. Dit beeld past zo bij mijn hele beleving van de diabetes van Luuk. Hij wordt zo snel groot, maar door die stomme diabetes blijven sommige dingen klein. Deze dingen liggen zeker niet bij hem, maar veel meer bij mij. Mijn angst om hem los te laten. Wat is dat moeilijk! Ik besef dit zelf ook en ik probeer het leven van Luuk ook zo " normaal" mogelijk te laten verlopen. Maar dit is vaak wel tegen alle moedergevoelens in. Ik kan niet meer slapen. De beelden van de vorige hypo komen in een sneltreinvaart weer terug in mijn hoofd, en hier word ik alleen maar onrustiger van. Als ik nu een wekker zet slaap ik de rest van de nacht niet meer, dus ik besluit maar even terug naar beneden te gaan. Papa kan ik hier nu ook niet lastig mee vallen, hij heeft de afgelopen week al twee keer nachtdienst gehad. Toen stond hij gelukkig niet zo laag. maar ik merk ook aan hem dat deze nachtelijke ingrepen niet in de koude kleren gaan zitten. Ik ga beneden zitten en begin te schrijven, en terwijl ik aan het schrijven ben denk ik aan alle anderen ouders. Ik weet eigenlijk wel zeker dat ik vanavond niet de enige ouder ben die wakker ligt. Er zijn zoveel kinderen met diabetes in de wereld. De gedachten dat we er niet alleen voor staan en het op schrijven van de belevenissen brengen weer rust in mijn hoofd. Na een uurtje ga ik Luuk weer meten.

5.1, Welterusten allemaal